

Apocalipsa lui Isus Hristos - Numărul șaptesprezece

Uscarea oaselor uscate: o chemare la curăție și credință în vremea așteptării

Jeff Pippenger
2023-11-17

Oasele uscate care zac moarte pe uliță, care aud „glasul” celui ce strigă în pustie, fac aceasta deoarece Mângâietorul a venit, în împlinirea făgăduinței lui Isus de a-L trimite. În prima dezamăgire a milleriților, milleriții au ajuns să înțeleagă că se aflau în timpul de întârziere din parabola fecioarelor.

„Cei dezamăgiți au văzut din Biblie că se aflau în timpul întârzierii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea vedeniei. Aceleași dovezi care i-au condus să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au determinat să-L aștepte în 1844.” *Spiritual Gifts*, volumul 1, 153.

Cei care au fost prefigurați de milleriți repetă experiența primei dezamăgiri, iar când o fac, trebuie să înțeleagă că și ei se află în timpul întârzierii din parabola fecioarelor. Numai influența Mângâietorului le îngăduie să vadă acest adevăr. Acea recunoaștere, produsă de Mângâietorul, este reprezentată prin prima profeție pe care Ezechiel a fost instruit să o rostească către valea oaselor uscate și moarte.

再び主は私に言われた。これらの骨に向かって預言して、彼らに言え。『ああ、枯れたる骨よ、主の言葉を聞け。これらの骨に対して主なる神はこう言われる。見よ、わたしはおまえたちの中に息を入れ、おまえたちは生きる。わたしはおまえたちの上に筋をつけ、肉を生じさせ、皮でおおい、またおまえたちの中に息を入れる。そうしておまえたちは生き、わたしが主であることを知るようになる。』そこで私は命じられたとおりに預言した。私が預言していると、すると物音がして、見よ、震動が起こり、骨はその骨に集まった。私が見ていると、見よ、筋と肉がその上に生じ、皮がその上をおおった。しかし、その中には息がなかった。エゼキエル書 37:4-8。

„Zgomotul” reprezintă Duhul Sfânt. În acel moment, fecioarele trebuie să recunoască faptul că se află în timpul întârzierii. Instrucțiunile biblice cu privire la ceea ce trebuie să facă cei dezamăgiți atunci când recunosc că se află în timpul întârzierii sunt numeroase. Ieremia învață că ei nu trebuie să se întoarcă niciodată la „adunarea bațjocoritorilor”, care, în solia către Filadelfia, este sinagoga Satanei. Ei trebuie, de asemenea, să despartă ce este prețios de ce este vrednic de dispreț. Ceea ce este prețios, în contrast cu ceea ce este vrednic de dispreț, are un înțeles dublu.

Ndabyiyigiriye ubwanjye iri tandukaniro ry'ubuhanuzi imyaka myinshi ishize, igihe nakoraga ishyirwa mu bikorwa ry'inzozzi za William Miller. Nasobanuye neza amabuye y'agaciro ko ari ukuri kw'Ijambo ry'Imana, naho amabuye y'agaciro y'impimbano ko ari inyigisho zangiritse. Nyuma yaho, nagaragarijwe ko James White na we yari yarakoze ishyirwa mu bikorwa ry'inzozzi za William Miller, kandi muri iryo shyirwa mu bikorwa kwe, yagaragaje amabuye y'agaciro

nk'abantu b'Imana b'indahemuka, naho amabuye y'agaciro y'impimbano nk'abiyita abayoboke b'ukuri kandi atari bo by'ukuri. Igihe nasesenguraga ibyo James White yari yarigishije kuri izo nzozi, nasanze twembi twari turi mu kuri. Amabuye y'agaciro ashobora kugereranya indahemuka z'Imana, kandi amabuye y'agaciro y'impimbano akagereranya abatari indahemuka; ariko kandi amabuye y'agaciro ashobora no kugereranya ukuri kw'Ijambo ry'Imana, naho amabuye y'agaciro y'impimbano akagereranya inyigisho z'ibinyoma. James White yashyize inzozi za Miller ku mateka James White yari arimo abamo icyo gihe, ariko jyewe nari naregereye izo nzozi nk'amateka y'iminsi y'imperuka. Hamwe, ayo mashyirwa mu bikorwa yombi agaragaza ko abantu bahinduka ibyo bizera, kandi nibahitamo gukomeza kwizirika ku nyigisho z'ibinyoma, bazahanagurirwa hanze banyujijwe mu idirishya n'umuntu w'umweyo w'umukungugu, hamwe n'izo nyigisho bamaze kwifatanya na zo. Turi icyo turya.

Când cei dezamăgiți descoperă că se află în timpul întârzierii, potrivit lui Ieremia ei trebuie să despartă ce este de preț de ceea ce este vrednic de dispreț.

„Cum se face că oamenii care sunt în război cu guvernarea lui Dumnezeu ajung în posesia înțelepciunii pe care o manifestă uneori? Satana însuși a fost educat în curțile cerești și are o cunoaștere atât a binelui, cât și a răului. El amestecă ceea ce este prețios cu ceea ce este ticălos, și tocmai aceasta îi dă puterea de a înșela. Dar, pentru că Satana s-a înveșmântat în haine de strălucire cerească, să-l primim noi ca pe un înger de lumină? Ispititorul își are agenții săi, educați după metodele lui, inspirați de spiritul lui și adaptați lucrării lui. Să cooperăm noi cu ei? Să primim lucrările agenților lui ca fiind esențiale pentru dobândirea unei educații?”
Ministry of Healing, 440.

Prețiosul și ticălosul reprezintă adevărul și rătăcirea. De asemenea, ele reprezintă două clase de oameni.

“Cu toate acestea, temelia lui Dumnezeu stă neclintită, având această pecete: Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. Și: Oricine rostește Numele lui Hristos să se depărteze de nelegiuire. Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt pentru cinste, iar altele pentru necinste.” ‘Casa mare’ reprezintă Biserica. În Biserică se vor găsi atât cei vrednici de dispreț, cât și cei prețioși. Năvodul aruncat în mare adună și pe cei buni, și pe cei răi.” Review and Herald, 5 februarie 1901.

Ieremia a fost înștiințat că, dacă avea să se întoarcă, trebuia să se despartă de fecioarele nechipzuite și, de asemenea, trebuia să se despartă de învățăturile rătăcite ale fecioarelor nechipzuite. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care ajung la o unitate desăvârșită. Ieremia reprezintă lucrarea pe care trebuie să o îplinească aceia chemați să fie sigilați prin a doua solie a lui Ezechiel despre cele patru vânturi, dacă au să fie „gura” lui Dumnezeu, atunci când vedenia vorbește. Vedenia a vorbit în istoria millerită atunci când a sosit judecata și vorbește în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii atunci când fiara pământului vorbește și sosește judecata celui de-al treilea vai. Atunci aceia care au împlinit lucrarea identificată prin Ieremia sunt înălțați ca străjeri ai lui Dumnezeu.

Când Domnul trimite Mângâietorul ca să-i trezească pe cei dezamăgiți din moartea lor, El indică o lucrare de curățire pe care trebuie să o îplinească, dacă vor să fie purtătorii Lui de cuvânt în criza

legii duminicale. Isaia este în acord cu sfatul lui Ieremia.

Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune despre bine, care vestește mântuirea; care zice Sionului: Dumnezeul tău domnește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; împreună vor cânta de bucurie: căci vor vedea cu ochii lor, când Domnul va aduce iarăși pe Sion. Izbucniți în strigăte de bucurie, cântați împreună, voi, locuri pustiite ale Ierusalimului: căci Domnul a mângâiat pe poporul Său, a răscumpărat Ierusalimul. Isaia 52:7–9.

Cei care „aduc vești bune” și care „vestesc pacea și mântuirea” își înalță „glasurile împreună”, căci „vor vedea ochi în ochi”.

„Mi-au fost arătați și câțiva alții care își unesc influența cu a acelor pe care i-am menționat, iar împreună fac tot ce pot pentru a-i îndepărta de trup și a provoca confuzie; iar influența lor aduce adevărul lui Dumnezeu în discredit. Isus și îngerii sfinți îl ridică și îl unesc pe poporul lui Dumnezeu într-o singură credință, pentru ca toți să aibă un singur cuget și o singură judecată. Și, în timp ce ei sunt aduși în unitatea credinței, ca să vadă la fel adevărurile solemne și importante pentru acest timp, Satana lucrează pentru a se împotrivi înaintării lor. Isus lucrează prin uneltele Sale pentru a aduna și a uni. Satana lucrează prin uneltele sale pentru a risipi și a dezbină. «Căci, iată, voi porunci, și voi cerne casa lui Israel printre toate neamurile, cum se cerne grâul într-o sită, dar nici cel mai mic bob nu va cădea pe pământ.»”

«Dumnezeu Își încearcă și Își pune acum la probă poporul. Caracterul este în curs de formare. Îngerii cântăresc valoarea morală și țin un raport credincios al tuturor faptelor copiilor oamenilor. Printre cei ce mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu se află inimi stricate; dar ei vor fi încercați și puși la probă. Acel Dumnezeu care citește inimile fiecăruia va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului, acolo unde ele sunt adesea cel mai puțin bănuite, pentru ca pietrele de poticnire care au împiedicat înaintarea adevărului să fie îndepărtate, iar Dumnezeu să aibă un popor curat și sfânt care să vestească rânduielile și judecățile Sale. »

„Căpetenia mântuirii noastre Își conduce poporul pas cu pas, curățindu-l și pregătindu-l pentru strămutare, iar în urmă îi lasă pe aceia care sunt înclinați să se desprindă de trup, care nu sunt dispuși să fie conduși și care sunt mulțumiți cu propria lor neprihănire. «Dacă deci lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela!» Nicio amăgire nu poate înșela mîntea omenească mai mult decât aceea care îi conduce pe oameni să cultive un spirit de încredere în sine, să creadă că au dreptate și că sunt în lumină, când, de fapt, se depărtează de poporul lui Dumnezeu, iar lumina pe care o prețuiesc este întuneric.” Testimonies, volumul 1, 332, 333.

Expresia „aduce vești bune” este repetată de două ori în pasajul din Isaia pentru a identifica istoria Strigătului de la Miezul Noptii, la fel cum o fac și versetele care conduc la descrierea, de către Isaia, a unității care se împlinește atunci când ceea ce este prețios este despărțit de ceea ce este de nimic.

Устани, устани; обуци силу своју, Сионе; обуци прекрасне хаљине своје, Јерусалиме, граде свети: јер одсад неће више улазити у тебе необрезани и нечисти. Отреси прах са

себе; устани и седи, Јерусалиме; ослободи се окова са врата свога, заробљена кћери Сионска. Исаија 52:1, 2.

Ieremia îi reprezintă pe cei din prima dezamăgire, care recunosc că se află în timpul de întârziere. Isaia le poruncește acelorași persoane: „Trezește-te, trezește-te.” Ei se trezesc și, în cele din urmă, ajung într-un punct în care nu va mai fi niciun netăiat împrejur și necurat în biserica lui Dumnezeu, căci vor fi împlinit lucrarea de despărțire a celui prețios de cel de nimic. „Domnul dorește ca biserica Sa să fie curățită, înainte ca judecățile Sale să cadă mai vădit asupra lumii.”

„Suntem pe cale să ajungem rapid la încheierea istoriei acestui pământ. Sfârșitul este foarte aproape, mult mai aproape decât presupun mulți, și mă simt apăsată să stăruiesc înaintea poporului nostru asupra necesității de a-L căuta pe Domnul cu seriozitate. Mulți dorm, și ce s-ar putea spune pentru a-i trezi din somnul lor carnal? Domnul dorește ca biserica Sa să fie curățită, înainte ca judecățile Sale să cadă mai vădit asupra lumii.

„Cine va putea îndura ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca săpunul înălbitorului; și El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; și îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire.”

„Hristos va îndepărta orice mantie fățarnică. Niciun amestec al adevărului cu falsul nu-L poate înșela. „El este ca focul topitorului”, despărțind ce este prețios de ce este vrednic de lepădat, zgura de aur.

„Asemenea leviților, poporul ales al lui Dumnezeu este pus deoparte de El pentru lucrarea Sa specială. Fiecare creștin adevărat poartă însemne preoțești. El este onorat cu răspunderea sfântă de a reprezenta înaintea lumii caracterul Tatălui său ceresc. El trebuie să ia bine seama la cuvintele: «Fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru, care este în ceruri, este desăvârșit.»”

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, cu vindecarea în aripile Lui; și veți ieși și veți crește ca vițeei din staul. Și îi veți călca în picioare pe cei răi; căci ei vor fi cenușă sub tălpile picioarelor voastre în ziua pe care o voi face Eu, zice Domnul oștirilor.”

„Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, împreună cu legile și poruncile. Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului; și el va întoarce inima părinților spre copiii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem.” Review and Herald, 8 noiembrie 1906.

Cei care susțin doctrine false vor fi separați în istoria care începe cu „vocea” care strigă în pustie. Cei care refuză să îngăduie puterii creatoare a lui Dumnezeu să producă o experiență personală sfințită vor fi separați de „aur” în istoria care începe cu „vocea” care strigă în pustie. Ei vor rămâne ca laodiceeni, chiar în punctul în care Laodiceea trece dincolo în Filadelfia.

Lucrarea de a despărți ce este prețios de ce este netrebnic este aproape în întregime lucrarea Solului legământului, care vine deodată să-i curățească pe fiii lui Levi, dar noi trebuie să luăm parte la ea.

Așadar, preaiubiții mei, după cum totdeauna ați fost ascultători, nu numai când eram de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și voința, și înfăptuirea, după buna Lui plăcere. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și împotriviri, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam strâmb și stricat, în mijlocul căruia străluciți ca niște lumini în lume. Filipeni 2:12–15.

Ieremia a fost îndemnat să despartă ce este prețios de ce este vrednic de dispreț, dacă dorea să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu în judecata care urma să vină. Faptul că Ieremia auzea sfatul pe care Dumnezeu i-l dădea dovedea că prezența Mângâietorului îi era deja la îndemână, dacă alegea să ia asupra sa lucrarea.

„Lucrarea dobândirii mântuirii este una de conlucrare, o acțiune comună. Trebuie să existe cooperare între Dumnezeu și păcătosul pocăit. Acest lucru este necesar pentru formarea principiilor drepte în caracter. Omul trebuie să depună eforturi stăruitoare pentru a birui ceea ce îl împiedică să ajungă la desăvârșire. Dar el depinde întru totul de Dumnezeu pentru izbândă. Efortul omenesc, prin sine însuși, nu este suficient. Fără ajutorul puterii divine, el nu folosește la nimic. Dumnezeu lucrează și omul lucrează. Împotrivirea față de ispită trebuie să vină din partea omului, care trebuie să-și tragă puterea de la Dumnezeu. De o parte sunt înțelepciune infinită, compasiune și putere; de cealaltă, slăbiciune, păcătoșenie, neputință absolută.

„Dumnezeu dorește ca noi să avem stăpânire asupra noastră înșine. Dar El nu ne poate ajuta fără consimțământul și cooperarea noastră. Duhul divin lucrează prin puterile și facultățile date omului. Prin noi înșine, nu suntem în stare să aducem planurile, dorințele și înclinațiile în armonie cu voia lui Dumnezeu; dar, dacă suntem «dispuși să fim făcuți dispuși», Mântuitorul va împlini aceasta pentru noi, „Răsturnând izvoarele minții și orice lucru înalt care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și făcând rob orice gând, spre ascultarea de Hristos”. 2 Corinteni 10:5.” Faptele apostolilor, 482.

Trí dny a půl ze Zjevení jedenácté kapitoly, kdy suché kosti leží mrtvé na ulici, jsou symbolem „pouště“ a „poušt“ představuje „sedm časů“ z Leviticus dvacáté šesté kapitoly. Na konci rozptýlení trvajících tři a půl dne mají ti, kteří jsou povoláni být mezi sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, „procitnout“ a „setrást prach“. Sestra Whiteová říká: „Pán chce mít svou církev očištěnou, dříve než jeho soudy dopadnou výrazněji na svět.“

În legătură cu o „biserică purificată”, ea face referire la procesul de despărțire din Ieremia, care îndepărtează „ce este de preț de ce este de nimic”. Ea îl pune, de asemenea, în legătură cu capitoul al treilea din Maleahi, unde un sol pregătește calea pentru Solul legământului. Solul care pregătește calea este „glasul celui ce strigă în pustie” din Isaia. Solul legământului este Hristos, care Se pregătește să intre în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, care, „asemenea” „leviților”, „sunt puși deoparte de El pentru lucrarea Sa specială”. Apoi îi identifică drept preoți și Îl citează pe Isus, care spune: „Fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru care este în ceruri desăvârșit este.”

Există un proces de purificare care este marcat la sfârșitul perioadei timpului de întârziere, căci Domnul are o lucrare specială de împlinit prin cei o sută patruzeci și patru de mii și El va avea o

biserică purificată înainte ca „judecățile Sale să cadă mai vădit asupra lumii”. Judecățile Sale sunt deja în lume, dar, la legea duminicală, „judecățile nimicioare ale lui Dumnezeu” încep să cadă.

Acele judecăți sunt „un timp de îndurare pentru aceia care nu au cunoscut niciodată adevărul”. Dar în acele judecăți nu este nicio îndurare pentru aceia care nu au vrut să intre în procesul necesar de curățire. „Judecățile”, care „cad în chip mai vădit”, indică judecăți care sunt semne. Ele reprezintă un semnal, iar Duhul Sfânt folosește haosul și confuzia produse de acele judecăți pentru a marca o deosebire între aceia care păzesc „ziua de odihnă falsificată” și aceia care „păzesc cu conștiinciozitate Sabatul Domnului”, căci numai astfel „lumea poate fi avertizată”. Judecățile care sunt semne constituie fundalul pe care Duhul Sfânt îl folosește pentru a-i îndruma pe copiii lui Dumnezeu care sunt încă în Babilon să recunoască steagul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Dar sora White nu face doar referire la capitolul trei din Maleahi, ci include și versetele de încheiere ale cărții Maleahi, capitolul patru, și face din nou referire la „vocea” care trebuia să pregătească calea pentru Solul legământului. Acele versete de încheiere nu sunt despre pregătirea pentru Solul legământului, ci despre aducerea-aminte a legii lui Moise și despre întoarcerea inimilor părinților spre copii și a copiilor spre părinți. „Vocea” pregătește mai întâi pentru ca Hristos, ca Sol al legământului, să vină deodată la templul Său și să purifice poporul Său dezamăgit, care a fost trezit, pentru ca acesta să poată împlini lucrarea steagului. Apoi Maleahi tratează un alt aspect al lucrării „vocii”.

El „va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor” și va împlini această lucrare în legătură cu legea dată la Horeb. Ilie, care este și „glasul” lui Isaia, va identifica păcatele poporului lui Dumnezeu. Aceasta face parte din procesul de curățire. Există o singură definiție a păcatului, și anume călcarea legii date la Horeb. Ioan Botezătorul a fost Ilie, iar lucrarea lui a inclus tocmai acest element.

În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeei, și zicând: Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape. Căci acesta este cel despre care s-a vorbit prin prorocul Isaia, care zice: Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui. Iar același Ioan avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă și un brâu de piele împrejurul mijlocului său; iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică. Atunci ieșeau la el Ierusalimul și toată Iudeea și tot ținutul dimprejurul Iordanului, și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar văzând pe mulți dintre farisei și saducei venind la botezul lui, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să vină?

Aduceți dar roade vrednice de pocăință; și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Avem ca tată pe Avraam. Căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice din pietrele acestea copii lui Avraam. Și securea este înfiptă chiar acum la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Lopata Lui este în mâna Lui; Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge. Matei 3:1–12.

Ioan Botezătorul a venit în „pustia” celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, căci toți prorocii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. El a adus un mesaj de pocăință de păcat, căci Împărăția cerurilor era aproape, tot așa cum Revelația lui Isus Hristos se deschide atunci când „vremea este aproape”. Ioan Botezătorul ilustrează lucrarea „glasului”, căci, potrivit lui Isus, el era și Ilie care trebuia să vină.

Căci toți prorocii și Legea au prorocit până la Ioan. Și, dacă vreți să primiți, acesta este Ilie, cel ce trebuia să vină. Cine are urechi de auzit, să audă. Matei 11:13–15.

Yesu atangaza kwamba utambulisho wa kinabii wa Yohana Mbatizaji ulikuwa jaribio. Anasema waziwazi, “kama mkitaka kulipokea”. Kisha Yesu anawatia moyo wanafunzi Wake walipokee kwa kusema, “Yeye aliye na masikio ya kusikia, na asikie.” Asikie nini? Asikie ni nani yule sauti inayokuja katika nyika ya mwisho ya Biblia, na kuandaa njia kwa ajili ya mjumbe wa agano awaandae wale mia moja arobaini na nne elfu kufanya kazi maalumu wakati wa kipindi cha hukumu za ishara za Mungu.

Ioan purta „o haină de păr de cămilă și un brâu de piele împrejurul coapselor; iar hrana lui erau lăcuste și miere sălbatică.” „Hrana” lui era mesajul islamului, căci cuvântul „lăcuste” reprezintă islamul, iar mierea este Cuvântul lui Dumnezeu, care era dulce în gura lui. Mesajul dulce pe care l-a mâncat era despre măgarul arab „sălbatic”, chiar cel dintâi simbol al islamului în Scripturi. Mesajul dulce al măgarului arab sălbatic al islamului, care este de asemenea reprezentat prin „lăcuste”, era țesut și în haina lui, căci și cămilele sunt un alt simbol al islamului. Nu este o răstălmăcire a cuvântului „lăcuste” folosirea lui ca simbol al islamului, chiar dacă hrana pe care a mâncat-o Ioan făcea referire la roșcove, iar nu la insecte. Cuvântul „lăcuste” este un simbol al islamului, iar Ioan nu reprezenta mâncarea vreunei hrane fizice; dieta lui era un simbol al mesajului profetic pe care îl mâncase.

Centura Sa era „profeția” reprezentată în Habacuc. Acea profeție aduce împreună prima dezamăgire, timpul de întârziere al fecioarelor și temeliile adventismului, așa cum sunt reprezentate pe hărțile sacre. Habacuc era centura profetică ce lega toate acele adevăruri laolaltă.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, sufletul celui îngâmfat nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa. Habacuc 2:3, 4.

Mesajul profetic care a legat laolaltă, ca un brâu, mesajele ce alcătuiesc avertizarea „glasului” este parabola fecioarelor în legătură cu vedenia care zăbovea, dar avea să vorbească. Vedenia Strigătului de la Miezul Noptii produce o deosebire între cel ticălos, al cărui „suflet se înalță”, și cel prețios, care este îndreptățit prin credință. Îndreptățirea prin credință este brâul pe care îl poartă „glasul”.

I neprihănirea va fi cingătoarea coapselor Sale, iar credințioșia, cingătoarea rărunchilor Săi. Isaia 11:5.

Când a sosit „glasul celui ce strigă în pustie” al dezamăgirii, după dezamăgirea din 18 iulie 2020, mesajul său a fost același mesaj care fusese încă din 11 septembrie 2001. Acel mesaj din partea lui

Ilie care avea să vină, către oasele uscate moarte, dezamăgite, care așteptau, este că Islamul reprezintă „judecățile de avertizare”, care oferă fundalul pe care ceilalți copii ai lui Dumnezeu din Babilon să învețe neprihănirea.

Calea celui drept este neprihănirea; Tu, Preadreptule, cântărești cărarea celui drept. Da, pe calea judecăților Tale, Doamne, Te-am așteptat; dorința sufletului nostru este spre Numele Tău și spre aducerea-aminte de Tine. Cu sufletul meu Te-am dorit în timpul nopții; da, cu duhul meu dinăuntru Te voi căuta dis-de-diminează; căci, atunci când judecățile Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea. Isaia 26:7-9.

Ioan Botezătorul, care era Ilie cel ce trebuia să vină, este „glasul” din „pustie” al celor trei zile și jumătate din Apocalipsa capitolul unsprezece. Lucrarea lui include identificarea celei de-a patra și ultimei generații a adventismului, ale cărei suflete sunt îngâmfate și care se încred în moștenirea spirituală a părinților lor, dar simt că mânia lui Dumnezeu este pe punctul de a veni. Ei sunt a patra generație, căci s-au manifestat pe deplin ca o generație care este exact opusul lui Hristos. Ei sunt generația de vipere, dar încă arată spre părintele lor Avraam, pentru a susține că sunt în realitate generația Mielului. Generația Mielului este generația aleasă a lui Petru; ei sunt aceia care urmează Mielul oriunde merge El.

Ioan a prezentat în mod evident păcatele celor care au venit să-i audă solia, căci ei s-au pocăit și au fost botezați. El i-a înștiințat, de asemenea, că este Unul care va veni după el și care Își va curăți cu desăvârșire aria. Acea Persoană este Solul legământului; El este „omul cu peria de praf” care mătură pe fereastră monedele și bijuteriile contrafăcute și restaurează bijuteriile originale, care apoi strălucesc de zece ori mai puternic decât atunci când William Miller a fost îndrumat de îngeri în lucrarea de strângere laolaltă a bijuteriilor originale în mișcarea primului înger.

Ioan Botezătorul a fost direct în denunțarea încrederii adventistului laodicean în părintele lor Avraam, căci Ilie, care avea să vină, trebuia să întoarcă inimile părinților spre copii și pe ale copiilor spre părinți. Principiul aplicării biblice a celui dintâi și a celui din urmă este reprezentat în acea lucrare, dar tot astfel este reprezentat și remediul pentru aceia care se găsesc într-o stare de împrăștiere, în țara vrăjmașului, morți în pustie. Ei trebuie să-și recunoască păcatele și păcatele părinților lor și să se pocăiască. În legătură cu recunoașterea păcatelor lor și a păcatelor părinților, trebuie de asemenea să mărturisească faptul că nu umblaseră cu Domnul în timpul perioadei pustiei de trei zile și jumătate. Mai mult, trebuie să mărturisească faptul că Dumnezeu nu umblase cu ei în decursul acelei istorii.

Și cei ce vor rămâne dintre voi se vor istovi în nelegiuirea lor, în țările vrăjmașilor voștri; și, de asemenea, se vor istovi împreună cu ei în neleguirile părinților lor. Dacă își vor mărturisi nelegiuirea lor și nelegiuirea părinților lor, împreună cu fărâdelegea prin care au păcătuit împotriva Mea, și dacă vor mărturisi că au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri și vor primi pedeapsa nelegiurii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, și de legământul Meu cu Isaac, și de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte; și Îmi voi aduce aminte de țară. Leviticul 26:39-42.

Blestemul a fost din cauză că ei nu și-au adus aminte de sabatele țării.

Ioan Botezătorul, care era Ilie cel ce avea să vină, a preînchipuit „glasul” din pustie al celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece. El avea să îndrume oasele uscate și moarte să „își aducă aminte” de legea lui Moise la Horeb, iar dacă aveau să facă aceasta, atunci mesagerul legământului avea să „își aducă aminte” de legământul părinților lor. Dar numai dacă își mărturiseau păcatele, păcatele părinților lor și, într-un mod și mai smeritor, trebuiau să precizeze fărădelegile „prin care au păcătuit împotriva” lui Dumnezeu.

Ar trebui, de asemenea, să recunoască faptul că umblaseră „împotriva” lui Dumnezeu și că Dumnezeu umblase „împotriva” lor.

De asemenea, ei ar trebui să recunoască faptul că erau oasele uscate și moarte din strada din Apocalipsa unsprezece, căci trebuiau să admită că Dumnezeu îi adusese în țara vrăjmașului, iar țara vrăjmașului este moartea.

Potrivit lui Ioan Botezătorul, ei ar fi trebuit, de asemenea, să răspundă la întrebarea cine este „glasul” care strigă în „pustie”, căci Ioan a întrebat: „Cine v-a avertizat să fugiți de mânia viitoare?”

Vom continua aceste subiecte în articolul următor.

„Slujitorului lui Dumnezeu i se poruncește: «Strigă în gura mare, nu te cruța, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu nelegiuirea lui, și casei lui Iacov păcatele ei.» Domnul spune despre acești oameni: «Ei Mă caută zilnic și doresc să cunoscă căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea.» Iată un popor care este înșelat de sine, îndreptățit în propriii ochi, mulțumit de sine, iar slujitorului i se poruncește să strige în gura mare și să le arate fărădelegile. În toate veacurile, această lucrare a fost făcută pentru poporul lui Dumnezeu și este necesară acum mai mult ca oricând.” Testimonies, volumul 5, 299.